

ERÓS A PSÝCHÉ

Staré řecké báje a pověsti

Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **Uložit do PDF** na boční liště. (Pokud se to nepovede napoprvé, obnovte stránku - např. tlačítkem F5)

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

Před mnoha a mnoha lety žil král a královna a měli tři dcery. Nejstarší z nich byla krásná, mladší byla krásnější, ale nejkrásnější z nich, krásná nad všechno pomyšlení, byla nejmladší dcera. Jmenovala se Psýché.

Lidé putovali z dalekých krajin, plavili se po mořích a přecházeli zasněžená pohoří, jen aby spatřili její krásu. Hleděli na ni v údivu, když vyšla před palác, klaněli se jí a šeptali:

„Sama bohyně krásy a lásky Afrodita opustila Olymp a přišla nás navštívit Tak krásná nemůže být dcera lidských rodičů.“

„Ach ne, to není bohyně Afrodita,“ říkali jiní, „narodila se nová bohyně, krásnější a mocnější než Afrodita.“

A klaněli se jí a modlili se k ní a přinášeli jí oběti. Psýché vyšla do ulic a ulice ožily jako o slavnosti, lidé se sbíhali a sypali jí cestu kvítím.

V opuštěných chrámech bohyně Afrodity tkali pavouci sítě, popel na obětištích dávno vychladl a nikdo nepřinášel nové oběti. Chrámové stupně zarůstaly trávou a plevelem. Všichni uctívali královskou dceru Psýché a zapomínali na bohyni Afroditu.

Rozhořčená Afrodita viděla, jak její sláva upadá a jak se lidé chystají zasvětit lidské dívce nové chrámy. Nesnesla takové ponížení a zavolala svého syna Eróta, aby jí pomohl smělou princeznu potrestat. Okřídlený syn bohyně roztáhl zlatá křídla a ihned se snesl ke své matce. V ruce držel luk a toulce měl plný šípů. Šípy byly lidskému oku neviditelné, ale koho z lidí zasáhly, toho poranily láskou. A láska někomu přinášela radost, jinému starost a žal.

„Dole na zemi žije královská dcera Psýché,“ řekla Afrodita Erótovi, „je tak smělá, že se dává uctívat jako bohyně. Pomůžeš mi ji potrestat Napneš luk a zasáhneš jí srdce svým šípem. Ale tvůj šíp jí nesmí přinést radost, přinese jí jen strasti. Ať si vezme za muže nejhoršího člověka, kterého země nosí. Utrápenou a poníženou nebude nikdo uctívat a na mých oltářích zaplane zase oheň a k nebi bude stoupat vůně obětí.“

Erós poslušně kývl hlavou a rozletěl se, aby vykonal, co mu matka poručila. Ukryl se v koruně stromu před královským palácem a vyňal z toulce šíp.

Kolem paláce všude postávaly hloučky poutníků. Čekali, až vyjde krásná Psýché z domu.

Netrvalo dlouho a její krása se uprostřed nich rozsvítila jako sluneční paprsek. Erótovi klesla ruka s lukem a ohromen hleděl na Psýché. Šíp zasunul zpátky do toulce a odletěl. Poprvé neuposlechl svou

matku Afroditu.

Ačkoli všichni Psýché uctívali a obdivovali se jí, nebyla šťastna. Její méně hezké sestry se vdaly a odstěhovaly ke svým manželům, o Psýché se nikdo neucházel, všichni se k ní jen modlili. Král tušil, že se na jeho dceru asi bohové hněvají, a dotázal se věštiny, jak by se měl zachovat. Věštba pravila:

„Oblékni Psýché do pohřebního roucha, to bude její svatební šat. Odveď ji na vrchol skály za palácem. Tam pro ni přijde ženich. Není z lidského rodu a dovede ukrutné věci.“

Král uslyšel věštbu a zaplakal. Jeho nejmilejší a nejkrásnější dcera se nezrodila pro lidskou lásku, ale nějaký netvor si ji má odnést z pusté skály. Presto se neodvážil vzepřít se pokynu bohů.

Dal připravit smuteční hostinu, svolal hudebníky a poručil jim hrát nejsmutnější písně. Dceru oblékl, jako by ji strojil do hrobu. Když zhasla světla pochodní a umlkly zpěvy, vyšla Psýché naposled z paláce. Král s královnou a všechen lid ji s pláčem a nářkem doprovázeli ke skále za palácem.

Na vrchol skály vystoupila sama. Usedla, slzy úzkosti jí stékaly po tvářích a kolem ní plula truchlivá šedivá oblaka. Lehký vítr Zefyr náhle oblaka rozhrnul, uchopil Psýché do měkkého náručí a snesl ji z vysoké skály do údolí plného vonných květin a hebké trávy. Osušil jí slzy a Psýché se rozhlédla.

Před ní tiše šuměl háj a ve stínu stromů se třpytil křišťálový pramen. Nedaleko pramene stál nádherný zámek, stěny z tepaného stříbra, střecha ze zlata a slonové kosti. Psýché se plaše přiblížila k zámku. Dveře byly otevřeny a vycházela z nich barevná záře. Podlahy zámku byly vykládány drahokamy a hrály všemi barvami. Kdo asi v takovém skvělém zámku bydlí, pomyslíla si Psýché. Vstoupila na první stupeň schodiště, na druhý a na třetí, vyběhla po schodech a nahlédla do síně, nahlédla a vkročila dovnitř. Prošla prázdnými komnatami, a nikoho nenašla. Zatímco si prohlížela drahocenné vázy a mramorové sochy, ozval se hlas neviditelné bytosti:

„Vítám tě, Psýché, do mého zámku. Všechno, co kolem sebe vidíš, patří i tobě. Máš-li přání, jen je vyslov. Moji služebníci ti je splní.“

Psýché si přála vykoupat se. Sotva přání vyslovila, už jí neviditelné ruce připravily lázeň. Po koupeli našla prostřený stůl s nejvzácnějšími pokrmy a nápoji. Když se najedla, překvapil ji neviditelný zpěvák písní a neviditelní hudebníci hudbou. Naslouchala líbeznému zpěvu a hudbě, dokud ji nepřemohla únava. Ve vedlejším pokoji našla už rozestlanou ložnici.

Ulehla znavena, ale nemohla usnout. Přemýšlela o zázračném zámku a o manželovi, kterého jí věštba přisoudila. Pak zase vzpomínala na rodiče, jak se asi pro její odchod trápí.

Šeřilo se a šero houstlo v tmě. Ve tmě zaslechla Psýché šum. Někdo, koho v temnotě nemohla vidět,

se blížil k jejímu loži a docela blízko u ní ji oslovil.

„Jsem tvůj manžel, Psýché,“ řekl, „neboj se mě. Nic ti nebude chybět. O to se postarají moji neviditelní služebníci. Ale mou tvář nesmíš nikdy spatřit. Proto k tobě přijdu jen v noci a jen potmě můžeš se mnou rozmlouvat.“

Hlas podivného manžela byl milý a jasný a Psýché se přestala bát. Slíbila, že se nikdy nepokusí spatřit tvář neznámého a že u něho zůstane.

Po celé dny žila Psýché v nádherném zámku bez lidské bytosti a jedinou útěchou jí bylo, že se večer setká s manželem.

Král i královna by byli rádi věděli, co se stalo s jejich dcerou. Přemítali o věštbě a domnívali se, že Psýché roztrhal nějaký zlý drak. I sestry se doslechly o osudu nejmladší princezny. Navštívily královský palác, aby utěšily smutné rodiče.

Té noci řekl neznámý manžel Psýché:

„Milá Psýché, blíží se ti nebezpečí. Zítra vystoupí na vysokou skálu tvé sestry a budou tě volat, bědovat a plakat. Možná že jejich nářek zaslechneš, ale nesmíš jim odpovědět.“

Psýché se vynořil před očima obraz vzdáleného domova, dala se do pláče a prosila a zapřísahala manžela, a by jí dovolil sestry pozvat. Pová jí, že se jí daří dobře, a starý otec a matka se nebudou pro ztracenou dceru trápit. Prosila a prosila, dokud manžela nepřemluvila. Dovolil jí sestry pozvat i obdarovat, zakázal jí však povědět pravdu o manželovi. Psýché mu děkovala a slibovala. Těšila se, že po dlouhé době uvidí opět své sestry.

Druhého dne se vyptaly sestry na skálu a vystoupily až na vrcholek. Tam bědovaly a volaly Psýché jménem. Psýché je uslyšela a rozkázala lehkému větru Zefyroví, aby jí přinesl sestry před zámek. Zefyr rozestřel průhledné perutě a snesl obě sestry ze skály. Psýché se s nimi objala, vyptávala se jich, vyprávěla jim a šťastně se smála. Sestry se smály také, ale před skvělým zámkem se už jen usmívaly. Když je Psýché provedla komnatami a sestry chodily po zlatě a drahokamech, přestaly se i usmívat. Psýché poručila neviditelným rukám, aby připravily koupel a prostřely stůl.

Sestry se vykoupaly, pojedly pokrmů, jakých nikdy neokusily, a napily se nápojů, jakých nikdy nepily. Bledé závisť se vyptávaly:

„A kdy nám ukážeš svého manžela?“

Psýché měla na paměti manželovu radu a neodpovídala. Sestry dorážely, posmívaly se a ptaly se znovu a znovu. Psýché se chtěla zbavit nepříjemných otázek, a proto jim řekla, co jí právě napadlo:

„Můj manžel je ještě mladý, celé dny je na lovu, a proto ho nemůžete uvidět.“

Chvatně sestry obdarovala zlatem a drahými kameny, zavolala Zefyru a Zefyr je odnesl na zem. Sestry si nesly od Psýché dary, radost z nich však neměly. Záviděli jí nejtrpčí závisť. Nejstarší sestra se ozvala:

„Jestlipak si Psýché zaslouží, aby bydlila v takovém přepychu a měla neviditelné služebníky jako bohyně. Co mám já? Lakomého muže. Každý groš desetkrát v ruce obrátí, než jej vydá, a trámy nad hlavou by nechal ze samé lakoty nejraději shnít“

„A co můj muž?“ řekla druhá sestra. „Je starý a nemocný. Nikdy si nevyjde na lov. V celém domě nám

voní léky a odvary z bylin. A u Psýché voní jen drahé oleje a voňavky. Copak nejsme starší než Psýché? Proč má mít všechno a my nic? Rodičům raději nepovíme o tom, co jsme viděly. Proč bychom rozhlašovaly štěstí, jakého se Psýché dožila?“

Sestry vešly do královského paláce s nářkem a předstíraly, že nebohou Psýché nemohly najít. Tajně myslily jen na to, jak by nejmladší sestře uškodily.

Psýché byla ráda, že se jí podařilo neprozradit tajemství. Večer, když se všechno rozplynulo ve tmě, uslyšela Psýché opět hlas svého muže. Chválil ji, že se ubránila otázkám sester, ale smutně dodal:

„Jen jestli mě, Psýché, neprozradíš podruhé. Sestry ti závidí a určitě se vrátí. Nemluv s nimi o manželovi a nepátrej, kdo jsem. Zhlédneš-li mou tvář jen jednou, ztratíš mě navždycky a nikdy se už nevidíme.“

Psýché slibovala, že bude poslušná a nic neprozradí. Sestry nedaly na sebe dlouho čekat. Za několik dní přišly znovu. Ani nečekaly, až Psýché pro ně pošle Zefyra. Skočily nedočkavě ze skály dolů. Zefyr je v pádu zachytil a snesl na trávník před zámek. Psýché je přivítala, pohostila a obdarovala. Sestry nejprve vyprávěly, co se na zemi děje.

„Měla jsi vidět otce a matku,“ lhaly, „jakou měli radost z tvého štěstí. ‚A kdo je její manžel?‘ zeptali se nás. ‚Neviděly jsme ho,‘ odpověděly jsme. ‚Psýché nám ho ukáže až příště.“

Psýché zapomněla, co si při poslední návštěvě vymyslila, a řekla:

„Můj manžel není doma. Je už starý a vydal se někam za obchodem.“

Ihned zavolala Zefyra a dala sestry odnést na skálu.

Sestry se vracely domů a nejstarší spustila:

„To je divné, posledně říkala, že má mladého manžela, a teď zase povídá, že má starého kupce.“

„Buď svého manžela ještě neviděla,“ řekla druhá sestra, „anebo si vymýšlí lži. Musíme se k ní vrátit ještě jednou a dovědět se pravdu.“

Sestry přespaly v královském paláci u rodičů a nemohly dočkat rána. Časně ráno běžely na skálu, daly se snést Zefyrem dolů a pospíchaly k nejmladší sestře.

„Ach sestřičko, ubohá Psýché,“ volaly a nutily slzy z očí, „ty nevíš, co tě čeká. Víš, kdo je tvůj manžel? Věštba mluvila pravdu, není to člověk jako my, ale hrozný drak.“

Psýché prozradila ulekanou tváří, že svého manžela nikdy nespátřila. Sestry poznaly její úlek a teď teprve si začaly vymýšlet lži.

„Pastýři ho viděli kroužit kolem skály,“ tvrdila jedna.

„Je strašný, i pohled na něho způsobí nemoc,“ tvrdila druhá.

„Až si tě vykrmí, jistě tě spolkne,“ říkaly obě.

„Co mám dělat?“ obrátila se Psýché v úzkostech ke svým sestřám.

„Nemusíš mít strach, poradíme ti,“ utěšovaly ji starší sestry licoměrně. „Připrav si pod lůžko rozsvícenou olejovou svítilnu. Její plamen přikryj nádobou, aby drak světlo neozpozoroval. V lůžku ukryj ostrý nůž. Až netvor usne, potichu si na něho posviť a jedním rázem mu uřízni nožem hlavu. Tím se osvobodíš z jeho zajetí a my se o tebe už postaráme. Vždyť jsme tvoje sestry.“

Psýché sestřám poděkovala a Zefyr je odnesl zpátky na skálu. Rozrušena jejich zprávami, připravila si nůž a světlo a čekala na večer.

Konečně skončilo slunce v moři svou pouť a zámek se zahalil do tmy. S nadcházející nocí přišel manžel. Dnes byl obzvláště unavený a brzy usnul. Jakmile Psýché uslyšela, že pravidelně oddechuje, odkryla světlo a vzala do ruky nůž. Ale když si posvítla na manželovo lůžko, zděšeně ucouvla. Před ní ležel sám syn bohyně Afrodity a zlatá křídla se třpytila ve světle olejové lampy. Byl tak hezký, že Psýché vzdychla. Ruka se světlem se jí zachvěla a krůpěj žhavého oleje ukápla z lampičky na rameno mladého boha. Eros se okamžitě bolestí probudil. Spatřil Psýché sklánějící se nad ním. Beze slova se zvedl z lože a odlétl do tmy.

Marně za ním nešťastná Psýché volala a marně prosila. Noc kolem ní mlčela, nikdo neodpovídal.

Zoufalá Psýché vyběhla do tmy, klopýtala o kořeny a kameny, rozdírala si nohy a ruce o trnitá křoví a hledala, volala manžela a zase naslouchala, neuslyší-li šum jeho křídel. Noc byla němá.

Erós zatím doletěl ke své matce Afroditě a přiznal se jí, co se mu přihodilo.

„Dobře se ti stalo,“ zlobila se bohyně, „kdybys mě byl poslechl, nebyla by tě Psýché popálila. Nedovedl jsi ji potrestat ty, potrestám ji já.“

Erós u matky ulehl a dostal od spáleniny zlou horečku. Psýché bloudila světem, hledala manžela a trápily ji touha po něm i výčitky svědomí. Vyptávala se lidí ve městech, pastýřů na pastvinách i rybářů na mořském pobřeží, zda neviděli Eróta, jejího manžela. Někteří nad ní pokyvovali soustrastně hlavou, jiní se jí vysmáli, a všichni si mysleli, že Psýché zešílela. Žádný člověk nikdy Eróta nespatriil, ačkoli každého zasáhl jeho šíp radosti nebo žalu.

Po dlouhém bloudění a hledání přišla Psýché k nejstarší sestře a pověděla jí o svém smutném osudu. Sestra ji naoko politovala. Jen Psýché odešla, rozběhla se k vysoké skále, vystoupila na ni a zavolala:

„Snes mě, Zefyre, k svému pánovi. Chci mu být lepší manželkou než Psýché.“ S těmi slovy seskočila do propasti. Zefyr však nedbal jejího rozkazu a nepřející sestra se pádem ze skály zabila.

I k druhé sestře přišla Psýché a žalovala jí své neštěstí. Sestra se tvářila lítostivě a utěšovala ji. Přitom myslila jen na to, jak by sama Erótovi manželku nahradila. Sotva Psýché odešla, utíkala také druhá sestra ke skále, vystoupila na ni a zavolala:

„Eróte, přijmi svou pravou manželku a ty, Zefyre, snes mě dolů!“ Zavolala a skočila do propasti. Ani druhou sestru Zefyr neposlechl. Skokem ze skály se zabila.

Psýché se srdcem sevřeným bolestí, starostmi a touhou se konečně setkala s Afroditinými služebnicemi. Hledaly ji.

„Tady jsi!“ vykřikly. „Máme tě hned odvést k naší velitelce, bohyni Afrodíte.“

Psýché se nebránila. Doufala, že se u Afrodity sejde se svým manželem. Vyšla se služebnicemi do hor, kde v nadoblačné výši měla bohyně palác.

Afrodita si Psýché změřila zlým pohledem a řekla:

„Už tě, Psýché, neoslavují jako bohyni? Kde jsou lidé, kteří ti nosili dary a oběti? Můj syn Erós je u mne, dobře jsem ho uzamkla, netěš se, že ho uvidíš. Tvá smělá neposlušnost ho uvrhla do horečky.“

A bohyně rozkázala služkám, aby smísily pšenici, ječmen, proso, mák, hrách, čočku a boby. Před velkou hromadu smíchaných semen postavila Psýché a vybídla ji:

„Tady zkoř svou pýchu! Do večera přeber hromadu a roztríd' pěkně každý druh zvlášť. Než se sejde den s nocí, přijdu se podívat. Nebudeš-li s prací hotova, postihne tě krutý trest.“

Bohyně odešla a Psýché usedla k hromadě. Ani se nepokoušela zrnka rozdělovat. Kdo na světě by dovedl vykonat takovou práci? Truchlivě pozorovala prodlužující se stíny a bezmocně přihlížela, jak jí každá chvílka přibližuje trest Afrodity.

Běžel tudy malý pracovitý mravenec a bylo mu krásné Psýché líto. Doběhl i pro své kamarády a rozdělil jim práci. Jedni mravenci nosili jen zrnka pšenice, jiní ječmen a jiní proso. Přišlo jich tolik, že hromada pod nimi zmizela. Nosili semínko k semínku na sedm hromádek. Do večera všechno přebrali.

Večer přišla Afrodita z olympské hostiny, ověčena růžemi, a hněvivě se na Psýché rozkřikla: „Nemysli

si, že jsi vyhrála! Sama jsi to určitě nevykonala. Někdo měl s tebou slitování a pomohl ti. Ale tím hůře pro tebe.“

Hodila princezně kus černého chleba a na noc ji pevně zamkla.

Ráno přišla Afrodita znovu, ani se na Psýché nepodívala a rozkazovala:

„Vidíš u řeky ten háj? V háji se pasou ovce a jejich vlna svítí jako zlato. Běž do háje a přines mi chomáč té vlny.“

Psýché se ochotně rozběhla k háji. Dnešní úkol se jí zdál mnohem lehčí. Když běžela kolem řeky, smiloval se nad ní rákos pošeptal jí:

„Psýché, nepospíchej. Zrána jsou ovce v háji divoké a potrkaly by tě k smrti. Počkej raději, až polední slunce začne slábnout Ovce budou podřimovat a lehko sesbíráš chomáče vlny, které uvízly na houštinách.“

Psýché poslechla hlasu dobrého rákosu a skryla se za strom. Odpoledne ovce usnuly.

Psýché sesbírala zlatou vlnu a pospíšila k Afroditě.

Bohyni se zablýskaly oči: „Nemysli si, že jsi vyhrála. Jistě se nad tebou někdo slitoval a pomohl ti. Uvidíme, jestli splníš třetí úkol. Tady máš křišťálovou misku. Běž mi nabrat vody z černého pramene. Tryská ze země pod vrcholkem tamté hory.“

Psýché spěchala splnit přání bohyně. Šplhala po ostrých kluzkých kamenech na vrcholk hory, pod nímž vyvěral černý pramen. Touha po manželovi ji přenášela přes nebezpečná místa. Nad strmými srázy ji sílila naděje, že Eróta aspoň jedenkrát spatří, splní-li rozkaz bohyně. Dostala se k prameni tak blízko, že slyšela hukot vody řítící se do propasti, a strnula úzkostí. Nemohla se přinutit, aby pozvedla nohu. Z děr kolem pramen vysunuli obludní draci zubaté tlamy a otáčeli za Psýché potměšilé oči. I hučící vody dostaly pojednou hlas a volaly:

„Jdi odtud! Dej pozor! Zahyneš! Utíkej!“

Psýché vytryskly z očí slzy. Byla u cíle a neodvažovala se naplnit misku vodou. Její hoře a utrpení vzbudilo soucit v hrdém orlovi. Snesl se z oblak a promluvil k ní:

„Psýché, jakpak sis mohla myslet, že splníš takový těžký úkol? Vody černého pramene padají přímo do podsvětí, do říše mrtvých, a žádný smrtelník nemůže nabrat ani krůpěj z jejich vln. Ale podej mi nádobku, pomohu ti.“

Psýché podala orlovi misku, ten ji uchopil do zobáku, odvážně zavesloval křídly mezi čelistmi hrozných draků, nabral vody a vrátil se.

Psýché mu radostně poděkovala a běžela s vodou k Afroditě. Cestou dávala pozor, aby ani trochu nevyhlídla. Afrodita se na Psýché zlostně usmála: „Opravdu, zdá se, že jsi mocná čarodějka. Ale mám pro tebe ještě jeden úkol. Vezmi si tuhle krabičku a jdi rovnou do podsvětí, do říše stínů. Krabičku odevzdej Persefoně a popros ji, aby ti dala trochu hojivé masti pro mého syna. Spálila jsi ho, hled' mu aspoň pomoci. Bez masti se mi nevracej.“

S těžkým srdcem opustila Psýché palác bohyně Afrodity. „Jen mrtvý může navštívit mrtvé,“ říkala si. Kdo jednou sestoupí do jejich říše, nevrací se mezi živé lidi. A přece by ráda přinesla z podsvětí mast na Erótovu ránu. Možná že ho rána pálí a bolí, možná že nařiká, děsila se Psýché. Rychle, rychle —

hučela jí krev ve spáncích. Zmateně hledala nejkratší cestu do podsvětí. Rozechvěna doběhla k vysoké věži. Seskočím z věže a Smrt mne ihned zavede do říše mrtvých, pomyslíla si. Odhodlaně zamířila ke schodům vedoucím vzhůru. Tu probudil soucit i chladnou kamennou věž a promluvila lidským hlasem: "Zastav se, ubohá Psýché. Proč se chceš zahubit? Kdybys zemřela a tvůj stín vešel do podsvětí, už nikdy bys nemohla zpátky na zem. Jdi stále na západ, až přijdeš ke sluji ukryté v černých skálách. Vstup do ní a dej se temnou chodbou. Ta vede do podsvětí. Na cestu se nesmíš vydat s prázdnými dlaněmi. Vezmi s sebou dva medové koláče a do úst dej dva penízky. Cestou s nikým nehovoř. Trojhlavému psu Kerberovi, strážci podsvětí, předhoď jeden koláč a on tě pustí dál. Až přijdeš k řece mrtvých, ať si převozník Charón sám z tvých úst vezme jeden peníz. Po řece popluje mrtvý stařec a bude k tobě vztahovat zpráchnivělé ruce a prosit tě, abys ho vtáhla do loďky. Ty si ho nevšímej. Nikomu cestou podsvětím nepomáhej, mohla bys ztratit koláč a bez něho bys nespátřila už světlo pozemského dne. Až ti Persefona naplní krabičku mastí, neotvírej ji. Uzavřenou ji dones Afrodítě. Na zpáteční cestě podej převozníku Charónovi na jazyku druhý peníz a trojhlavému psu hod' druhý koláč. Poslechneš-li mě, všechno se ti podaří."

Psýché poděkovala a šla stále na západ. Po cestě si vyprosila u hodných lidí dva medové koláče a dva penízky. Tak se dostala až k černým skálám a vstoupila do sluje, z níž vedla cesta do podsvětí. Všechno šťastně vyřídila a s radostí opět vyšla z temnoty a věčného mlčení na denní světlo, kde ji přivítal zpěv ptáků. Cesta jí vesele ubíhala. Ale zvědavost jí nedala myslet na nic jiného než na divotvornou mast v krabičce. Kdybych se na mast jen trochu podívala a rychle přiklopila víčko, jistě by se nic nestalo, uvažovala. Hned to také zkusila. V krabičce však nebyla hojivá mast, nýbrž podsvětí spánek smrti. Sotva Psýché sňala víčko, vylil se spánek smrti a Psýché klesla na zem jako mrtvá.

Zatím se Erótovi rána zahojila a začal toužit po své manželce. Rozhlížel se, zda ji někde na zemi neuvidí. Spatřil ji, ležela na zemi jako mrtvá. Bůh rozepjal zlatá křídla a slétl k ní. Setřel z ní pečlivě spánek smrti a uložil jej do krabičky. Probudil Psýché jemným bodnutím svého šípku a rozletěl se nazpět k Afrodítě. Chtěl být v jejím paláci dříve než Psýché. I Psýché chvátala s krabičkou k Afrodítě. Erós vyprošoval u matky pro Psýché odpuštění, ale Afrodita byla neoblomná. Teprve když se za Psýché přimluvil i vládce bohů Zeus, přijala ji Afrodita na milost. Zeus poslal pro Psýché boha Herma, aby ji odvedl na Olymp. Sám jí podal číši božského nápoje nektaru a učinil ji nesmrtelnou.

Na Olympu se pak slavila slavná svatba. Všichni bohové se na ní sešli. Jedli božský pokrm ambrózii,

pili nektar a Múzy jim při hostině líbezně zpívaly.

From:

<http://www.cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

http://www.cesty.in/eros_a_psyche

Last update: **2021/09/23 16:51**

